

PROLOOG

St. Louis, Missouri
1895

O nzichtbare mensen kregen zelden post. Dat had Damaris Baxter lang geleden al geaccepteerd. Dus toen de huisvrouwster de salon binnenkwam en haar een envelop toestak met daarop háár naam boven het adres, in plaats van die van haar tante, duurde het even om dat zeldzame feit te laten bezinken.

Als jongste van acht kinderen was ze eraan gewend geraakt dat ze over het hoofd werd gezien, temeer daar ze ook geen bijzondere uitstraling, geen opvallend gezicht of een opmerkelijk karakter had. Binnen het gezin was ze zelfs recordhoudster vergeten-worden-bij-uitstapjes; dat was maar liefst vijf keer gebeurd! Haar broer Joseph had het kunststukje twee keer voor elkaar weten te krijgen, al was hij nooit echt vergeten; het was meer dat hij de gewoonte had gehad om weg te lopen nadat hij geteld was en slechts eventjes niet op zijn plaats was. Zij daarentegen was door haar ouders eens een hele middag vergeten; ze hadden haar niet eerder gemist dan bij het avondeten, toen ze niet had gereageerd op de roep om aan tafel te komen.

Zodra ze thuis was, had haar moeder haar een standje gegeven. Ze had gezegd dat ze te stil was voor haar eigen bestwil en haar verweten dat ze zich verstopte om boeken te lezen in plaats van deel te nemen aan gezinsactiviteiten. Vervolgens had ze Damaris opgedragen om in het vervolg beter op te letten, zodat ze niet opnieuw achtergelaten zou worden. Al die tijd dat ze aan het woord was, had ze – uiteraard – gehuild, om Damaris vervolgens aan het einde van de preek zo stevig te omhelzen dat ze bijna geen adem kon halen. Waarbij ze had opgemerkt dat Damaris geliefd was en bovendien nooit ver uit haar gedachten.

Onzichtbaar zijn had echter ook zijn voordelen. Als je dat was, kreeg je namelijk zelden de beurt om een geleerde les voor in het klaslokaal op te zeggen. Ook werd je niet ten dans gevraagd als je verdiept was in een geweldig boek. Maar als je de huwbare leeftijd bereikte, werd onzichtbaarheid een significant nadeel. Er was altijd wel iemand knapper, grappiger of charmanter om de aandacht van beschikbare huwelijkskandidaten te trekken. Wat de reden was waarom Damaris op drieëntwintigjarige leeftijd was geëindigd als een gezelschapsdame van haar oudtante Bertha. En nu was ze niet alleen een oude vrijster, ze zat ook nog eens weggestopt tussen een verzameling prullaria in het huis van een oude vrouw. Maar bij tante Bertha kon ze zich tenminste nuttig maken.

Damaris duwde haar warrige gedachten weg, legde haar handwerkje opzij en pakte de envelop aan. ‘Dank je, Anna.’ Ze probeerde niet zo verbaasd te klinken als ze zich voelde, maar desondanks had haar stem iets ademloos.

Natuurlijk merkte Anna het op en ze glimlachte. ‘Hij komt uit Texas, juffrouw.’

‘Texas?’ Van Douglas? Maar het handschrift op de envelop

was duidelijk niet het zijne. Niet dat ze haar broers handschrift nu zo goed kende. Douglas was vijftien jaar ouder en meer afwezig geweest tijdens haar leven dan aanwezig. Na de geboorte van zijn zoon was hij meteen naar Texas verhuisd en hij was slechts eenmaal teruggekomen naar Missouri; dat was de kerst na het overlijden van zijn vrouw geweest.

De zevenjarige Nathaniel had er tijdens dat bezoek zo verloren uitgezien, zo afwezig. Damaris had medelijden gehad met de rouwende kleine jongen. Met haar zestien jaar was ze zich er van bewust geweest dat er geen woorden waren die zijn pijn konden wegnemen, dus ze had niets gezegd. Ze had er simpelweg voor gezorgd dat hij geen moment alleen was. Ze had naast hem op de vloer gezeten terwijl hij speelde. Had hem versgebakken koekjes gebracht. Aangeboden hem voor te lezen. Tegen de tijd dat hij zich eindelijk zozeer op zijn gemak voelde in haar bijzijn dat hij bij haar op schoot kwam zitten en hielp de bladzijden om te slaan, was ze dol op hem. Sindsdien schreef ze hem regelmatig en elk jaar stuurde ze hem een klein cadeautje voor zijn verjaardag en met kerst. Dat hij nooit terugschreef, daar gaf ze niet echt om. Je kon van een jongen van die leeftijd niet verwachten dat hij correspondeerde met een excentrieke tante, van wie hij zich waarschijnlijk niet eens herinnerde dat hij haar ooit had ontmoet. Ze had tien dagen deel uitgemaakt van zijn leven. Dat was slechts een druppel in de oceaan van zijn jonge bestaan. Douglas schreef hun moeder een paar keer per jaar, dus Damaris kreeg via via wel te horen over Nathaniels wel en wee.

‘Ik hoop niet dat het slecht nieuws is,’ zei Anna toen Damaris geen aanstalten maakte om de envelop te openen.

Damaris’ hart begon te bonzen. Wat kon het anders zijn als het bericht afkomstig was van een vreemdeling? Tenzij ... kon de brief van Nathaniel zijn?

Hij was – hoeveel was het ook alweer? – veertien nu? Misschien was het zijn handschrift.

Alstublieft, God. Laat de brief van Nathaniel zijn, niet van een vreemdeling die slecht nieuws heeft.

Damaris legde de envelop in haar schoot met de zorgvuldigheid van een naaister die een duur stukje Venetiaans kant uitlegt. Ze streek over de voorzijde, voordat ze de moed verzamelde om hem om te draaien en erachter te komen welke boodschap hij bevatte. Haar handen trilden licht toen ze de brief eruit haalde en openvouwde.

Juffrouw Damaris Baxter,

Ik schrijft u met een bezwaard gemoed om u te informeren over het ontijdige overlijden van uw broer. Het lichaam van Douglas Baxter is gevonden in Lake Madison, op 7 maart 1895 jongstleden. Hij moet zijn verdronken.

Een kreet ontsnapte aan Damaris' lippen. Haar broer was verdronken? Dat kon niet waar zijn. Douglas was sterk geweest, goed in bijna elke sport, inclusief zwemmen. Ze herinnerde zich nog levendig de zomer nadat ze vijf was geworden, toen hij de jongste Baxter-kinderen had leren zwemmen. Ze was te jong geweest om veel meer te doen dan huilen en zich aan hem vastklampen, maar tegen het einde van de zomer konden ze dankzij hem allemaal – ook zij – zonder hulp zwemmen in de baai vlakbij. Dus hoe was het mogelijk dat hij was verdronken?

‘Gaaf het, juffrouw?’ Anna, die een deken over tante Bertha's benen had gelegd, draaide zich om, terwijl de oudere vrouw zachtjes snurkte in haar schommelstoel bij het raam.

‘Het is mijn broer Douglas. Hij is ... Ze hebben hem gevon-

den in ...' Ze kon het niet over haar lippen krijgen. Dat zou het echt maken.

Anna's blik verzachtte en kreeg iets sympathieks. 'Het spijt me zo. Moet ik mevrouw wakker maken?'

Damaris schudde haar hoofd. 'Nee, nog niet.' Ze had tijd nodig om zich te herpakken, om grip te krijgen op haar emoties voordat ze het nieuws bekendmaakte aan haar tante. En hoe zat het met haar moeder? Was zij al geïnformeerd? Een dergelijke brief was ongetwijfeld ook gestuurd naar de ouders van de overledene. Dus waarom had zij deze gehad?

Ze knipperde haar tranen weg en concentreerde zich weer op de brief.

*Er is vastgesteld dat de oorzaak van de dood een ongeluk is.
Een ware tragedie, dat een man in de bloei van zijn leven zo
aan zijn einde komt. Gecondoleerd.*

Damaris' blik gleed omlaag naar de naam onderaan: Ronald Mullins, Esquire. Een advocaat? Ze had verwacht dat het bericht afkomstig was van een dominee of vriend. Ze had de naam 'Ronald Mullins' nog nooit gehoord. Ook kon ze zich niet herinneren dat hij ter sprake was gekomen in een van de brieven die Douglas aan hun moeder had geschreven.

Meneer Douglas Baxter heeft u, juffrouw Damaris Baxter, benoemd als voogd van zijn zoon, Nathaniel. Ook bent u aangewezen als beheerder van de erfenis van de jongen, waaronder de banktegoeden en het bezit dat door meneer Baxter is nagelaten. Ik zal u een kopie van alle relevante documenten geven, als u komt om aanspraak te maken op de jongen.

Ik sta tot uw beschikking, juffrouw Baxter. En ik zal u op elke mogelijke wijze helpen tijdens uw rouwperiode.

*Hoogachtend,
Ronald P. Mullins,
Esquire*

Douglas had háár uitgekozen? Damaris kon er met haar verstand niet bij. Hij had Nathaniels zorg toevertrouwd aan het kleine zusje dat hij nauwelijks kende. Waarom niet hun ouders of Bartholomew? Bart was slechts een jaar jonger dan Douglas en had kinderen in de leeftijd van Nathaniel. Hij leek de voor de hand liggende keus. En toch had Douglas háár gekozen. Misschien omdat zij niemand anders had die haar in de weg stond of kon afleiden. Van al hun zussen en broers was zij de enige die geen gezin had dat haar in St. Louis hield. Het stond haar vrij om te vertrekken wanneer ze wilde; niets verhinderde haar om zich volledig aan Nathaniels zorg toe te wijden.

Of misschien ... Damaris hield haar adem in. Misschien had Nathaniel de keus mogen maken. Dat idee deed haar hartslag versnellen. Wat als Nathaniel zich zijn tante Maris herinnerde en had gevraagd of zij tot zijn voogd benoemd mocht worden?

Om gekozen te worden om wie ze was; dat was haar diepste verlangen. Ze wilde belangrijk zijn voor iemand – meer dan een bediende die deed wat haar tante bliefde. Hoe fijn zou het zijn om alleen om zichzelf gewild te zijn. Om gezien te worden, in plaats van onzichtbaar te zijn. Om gewaardeerd te worden, niet slechts getolereerd.

‘Ik moet gaan pakken.’ Damaris sprong zo snel op van de bank dat de vergeten mand met handwerkspullen samen met haar borduurring op de grond viel.

Op datzelfde moment klonk in de buurt van het raam een zacht gesnuif. ‘Damaris? Waarom doe je zo opgewonden, meisje? Je weet dat ik het niet fijn vind om tijdens mijn middagdutjes te worden gestoord. Onhandig kind,’ voegde ze er afkeurend aan toe, toen haar blik viel op de omgevallen mand en de inhoud die verspreid over het tapijt lag. ‘Ruim je rommel op en breng me dan een glaasje tonicum. Ik kan niet hebben dat mijn zenuwen overprikkeld raken.’

Anna haastte zich naar haar toe en hielp de naaimand recht op te zetten. Damaris glimlachte dankbaar naar haar, maar bleef niet om te helpen. Ze moest koffers inpakken en zich verdiepen in de spoorwegdienstregeling, want er was een neefje dat haar nodig had.

‘Sorry, tante Bertha. Ik heb geen tijd om uw tonicum te halen. Ik verhuis naar Texas.’

HOOFDSTUK I

Madisonville, Texas

Zes weken later

‘Nathaniel? Ben jij dat?’ Damaris keek op van het misvormde brood dat ze zojuist uit de broodpan had gehaald. Rennende voetstappen bonsden door de gang, maar er klonk geen stem in antwoord op haar vraag. Niet dat ze een reactie verwachtte. Haar neefje deed liever alsof ze niet bestond dan dat hij zichzelf tot een vorm van verbale communicatie zette. Norse blikken, met de ogen rollen en frustrerend stampen waren meer zijn stijl. Van tevoren had ze zich voorgesteld hoe ze het lieve, diepbedroefde jongetje als een echte moeder zou troosten, maar eenmaal in Texas waren die fantasieën binnen een dag ingehaald door de realiteit en een stille dood gestorven.

Met zijn veertien jaar was Nathaniel meer een man dan een jongen, in ieder geval als het ging om postuur en koppigheid. Hij evenaarde haar in lengte, maar was vele malen gewiekster dan zij; hij bedacht constant nieuwe manieren om haar te kwellen. Ze was al eens wakker geworden doordat er ter hoogte van haar middel een kip pikte aan wat losse draadjes van de quilt die over

haar heen lag. Een andere keer was het een slang geweest die over de achterkant van haar nachtjapon gleeed. En er waren ook kikkers op haar gezicht losgelaten. Het had meer vastberadenheid gekost dan ze had gedacht te bezitten om niet gillend terug te vluchten naar tante Bertha.

Maar achter al de streken, het sarcasme en de woede ging het jongetje schuil dat ze zich herinnerde. Een jongen die de spil van zijn leven – zijn vader – kwijt was. Was het vreemd dat hij zo moeilijk onder de duim te houden was? Hij had niemand om zichzelf aan vast te houden. Alleen haar, een tante die hij amper kende en nog minder vertrouwde.

Nadat ze zichzelf de eerste week in slaap had gehuild, treurend om niet alleen haar broer, maar ook haar rooskleurige dromen van een thuis en het gevoel ergens bij te horen, had Damaris zich voorgenomen om het hoofd te bieden aan het uitdagende gedrag van haar neef. Met zelfmedelijden had nog nooit iemand iets voor elkaar gekregen. Als ze een echte relatie met haar neefje wilde, moest ze ervoor vechten. Koppigheid om koppigheid. Al zou hij nog zo veel druk uitoefenen, ze zou bewijzen dat ze betrouwbaar was en hem met loyaliteit en zorgzaamheid voor zich winnen. Als hij van leer zou trekken, zou ze geduldig blijven. Als hij haar uit de weg ging, zou ze hem opzoeken. Als hij haar negeerde, zou ze eenzijdige gesprekken met hem voeren.

‘Hoe was het op school?’ riep ze, waarbij ze haar stem verhief om in zijn slaapkamer verderop in de gang hoorbaar te zijn. ‘Heb je veel huiswerk? Ik kan je er na het avondeten mee helpen, als je wilt.’

Een week eerder was juffrouw Tatum langsgekomen om Damaris te laten weten dat Nathaniels cijfers afgelopen maand aanzienlijk waren omlaaggegaan. Slechts de helft van de tijd woonde hij de les bij en wanneer hij kwam opdagen, deed hij

niet mee met de les. En het ergste van alles: tijdens de pauzes raakte hij steeds vaker slaags met iemand.

Hij heeft U nodig, Heere. Maar ik heb het gevoel dat hij U, net als mij, van zich afduwt. Maak me duidelijk hoe ik hem kan helpen.

Ze had de hulp van de Heere nodig om tot die jongen door te dringen. Hoewel ze ervan overtuigd was dat ze hem een constante stroom genegenheid kon toedragen, had ze absoluut geen vertrouwen in haar vermogen om hem enige discipline bij te brengen. Ze had uitbranders en reprimandes geprobeerd, maar ze lokten enkel meer opstandigheid en streken uit, dus ze was de laatste tijd vreselijk gemakzuchtig geweest. Ze wist dat hij grenzen nodig had, maar ze bleken moeilijk te stellen als hij haar autoriteit niet erkende.

‘Vanavond eten we toast met ragout.’ Een van de weinige maaltijden die ze maakte waarvan hij zonder morren nog een tweede keer opschepte.

Ze leek beter overweg te kunnen met het fornuis dan met de oven. Ze kon aardig goed braden, sauteren, stoven en smoren, maar zodra ze iets probeerde te roosteren of bakken in de oven, sloeg het ongeluk toe. Op het fornuis kon ze een pan van een te hete pit verplaatsen naar een koelere of andersom, maar als het om de oven ging wist ze nooit goed de warmte te reguleren.

Daar was het misvormde brood vóór haar het bewijs van. Ze keerde het brood om en plaatste het op een rek om af te koelen. In elk geval was het niet aangebrand. Slechts aan één kant iets ingezakt.

Niet alles kon mooi zijn. Een waarheid waar Damaris zich jaren terug, toen haar eigen verschijning bij het volwassen worden niet veranderde in iets anders dan alledaags, al bij had neergelegd. Maar de uiterlijke schoonheid van iets mocht zijn waarde niet bepalen. De waarde van brood zat ’m in zijn vermogen om

een lege maag te vullen, of het een lust voor het oog was of niet, deed er niet toe. Ze zou haar misvormde brood niet afwijzen, alleen omdat het niet zo mooi was als de exemplaren in de etalage van de bakkerij.

‘Kunnen we als toetje gebakken appels eten, zoals u afgelopen week ook als dessert hebt gemaakt?’

Damaris slaakte een gillette en draaide zich vliegensvlug om. ‘Nathaniel! Je laat me schrikken.’

Met zijn armen defensief over elkaar geslagen leunde haar neefje tegen de deurpost. De uitdagende houding en het te lange bruine haar dat voor zijn ogen hing, konden de voldoening die in zijn blik glinsterde echter niet verbergen. Hij was er gewoon trots op dat hij haar aan het schrikken had gemaakt. Ze moest toegeven: voor iemand die nog geen vijf minuten eerder met de fijngevoeligheid van een dronken buffel door het huis had gestampt, kon hij bewonderenswaardig geruisloos bewegen, als hij wilde.

‘Nou, kan dat? Die appels als toetje?’

Damaris glimlachte en met dat haar hart verzachtte, smolt haar ergernis weg. Nathaniel vroeg zo zelden om iets. ‘Natuurlijk.’

In de groentekelder stond nog een houten vat dat voor de helft gevuld was met groene, zure appels. Misschien kon ze zelfs appelcrumble met extra kaneel en suiker maken.

‘Dank u, tante Maris.’

Bij het horen van die woorden gingen er alarmbellen af in haar hoofd. Hij bedankte haar nooit. Hij at gewoon wat ze hem voorzette en verdween daarna of naar buiten of naar zijn kamer.

Nathaniel duwde zich weg bij de deurpost. ‘Ik ben voor het avondeten terug.’

Damaris glimlachte en schoof haar cynisme en argwaan op-

zij, in de hoop dat hij er nog niets van meegekregen had. ‘Doe voorzichtig.’

Hij haalde zijn schouders op, alsof hij haar bezorgdheid wilde wegwimpelen voordat die hem terneer kon drukken, en toen verdween hij in de gang. Een moment later sloeg de voordeur dicht.

Damaris zuchtte. Op een dag zou hij haar genegenheid accepteren. Beantwoorden zelfs. Per slot van rekening bestond er niets sterkers dan liefde. Omdat liefde niet zomaar iets was, ze kwam van God. En als zij deze ingeslagen weg bleef volgen, zou ze op een dag winnen. Ze moest zich concentreren op de uitkomst, niet terugdenken aan het zout in haar thee of de kikkers op haar gezicht.

De ongewenste herinnering aan slijmerige amfibieënbuikjes die over haar lippen streken en plakkerige pootjes die haar kin masseerden, drong zich aan haar op. Eén kikker was zelfs in haar mond gevallen toen ze wakker was geworden en verschrikt naar adem had gehapt. Damaris huiverde. Die morgen had ze een half pakje tandpoeder gebruikt, in een poging de smaak en het gevoel van het beest weg te krijgen. Gelukkig haalde Nathaniel tot nog toe niet tweemaal dezelfde strek uit. Ze dacht niet dat ze nóg een amfibieënaanval zou overleven.

Nou ja, dat was verleden tijd. Nu moest ze appels halen. Ze zou haar neefje, nu hij haar voor het eerst iets had gevraagd, niet teleurstellen als het zo makkelijk was om aan zijn verzoek tegevoet te komen.

Damaris beende naar het luik van de groentekelder die in de plankenvloer van de keuken zat. Ze bukte en trok het omhoog. Toen, met haar rok bijeen gegrepen, zodat ze kon zien waar ze haar voeten neerzette, klom ze de ladder af, de koele, vochtige kelder in. Eenmaal beneden liep ze naar het vat met appels dat vlak bij de planken met ingemaakte groenten en fruit in een hoek

stond. Ze pakte een appel en kneep er zacht in om te voelen of er plekjes in zaten. Ze wilde de beste appels gebruiken. Bij het voelen van een beurse plek legde ze hem terug in het vat en reikte naar een tweede. Op het moment dat haar vingers zich om de vrucht sloten, vulde een schaduw de ruimte.

Bang! Het kelderluik knalde dicht. Alles werd zwart.

‘Nathaniel!’ Damaris liet de appel vallen.

Hij zou haar hier toch zeker niet opsluiten. Hij was weliswaar een kwajongen, maar hij was niet gemeen. Tenzij ... was dit een vergelding voor zijn raam?

Ondanks haar aandringen om het niet te doen, sloop hij ’s nachts naar buiten. Hij schonk geen enkele aandacht aan haar waarschuwing dat het niet veilig was om buiten te zijn wanneer het donker was. En proberen hem haar punt te doen inzien, had ook niets geholpen. Maar ze kon zichzelf geen verantwoordelijke voogd noemen als ze niets deed om hem tegen te houden. Daarom had ze zijn raam de vorige dag aan de buitenkant dichtgespijkerd, in de hoop dat die belemmering er op zijn minst voor zou zorgen dat hij twee keer nadacht voordat hij in de nacht verdween. Deze ochtend had hij er tijdens het ontbijt met geen woord over gerept; hij had zich net als anders naar school gemaast. Daardoor had ze gedacht dat hij niet had ontdekt wat ze had gedaan.

Het was duidelijk dat ze ernaast gezeten had.

‘Goed, Nathaniel, je hebt je punt gemaakt,’ riep ze, terwijl ze tastend door het pikkedonker haar weg naar de ladder zocht. ‘Je kunt me er nu wel weer uit laten.’

Ergens boven haar klonk er geschraap. Alsof er iets als tafelpoten over de vloerplanken schoven. Daarna volgde een bons. Recht boven haar hoofd.

‘Ik weet ’t goed gemaakt, tante Maris.’ Nathaniels stem drong door de vloer heen. Kortaf. Dreigend. ‘Als u voor ’t avondeten uit

de kelder weet te komen, zal ik mijn raam niet meer als deur gebruiken. Maar als u hier nog steeds zit wanneer ik straks thuis kom, dan laat u me gaan en staan waar en wanneer ik wil, zonder dat u me probeert tegen te houden.'

Ze schudde haar hoofd. 'Dat kan ik niet toezeggen. Het is mijn plicht om je te beschermen.'

'Nee, dat is het niet. Het is mijn pa's plicht, maar hij is hier niet meer, dus nu zorg ik voor mezelf.'

Schoenen bonsden op de grond en vervolgens stierf het geluid van voetstappen weg.

'Nathaniel!'

Een deur sloeg dicht.

Hij had haar hier achtergelaten. Opgesloten. In het donker.

De oude, timide Damaris zou op de vieze vloer gaan zitten en een potje huilen. Texas-Damaris had meer lef. Huilen zou haar niet uit deze kelder helpen. Inspanning en vindingrijkheid zouden dat daarentegen wél.

Doordat het kelderluik werd omrand door tientallen speldenprikjes licht, lukte het haar om er recht onder te gaan staan en daarna zwaaide ze net zo lang met haar armen tot ze de ladder raakte. Ze greep een van de zijkanten vast, zette haar ene voet op de onderste sport en vervolgens klom ze verder naar boven. Na een paar stappen kon ze de handgreep vastgrijpen en ze duwde. Het luik gaf geen centimeter mee. Ze klom nog wat hoger, boog haar hoofd naar voren en kromde haar schouders, zodat haar bovenrug tegen het hout duwde.

Heere, laat dit alstublieft werken.

Met opeengeklemd tanden en haar voeten stevig op de ladder duwde ze zo hard ze kon. Het luik bewoog. Niet veel, maar het bewoog. Dus ze probeerde het opnieuw, waarbij haar bijna een schreeuw van inspanning ontsnapte.

Tevergeefs. Het luik bewoog een centimeter. Misschien minder. De tafel die Nathaniel erbovenop had gezet, was te zwaar.

Goed, inspanning en vindingrijkheid gebaseerd op brute kracht werkten niet als je een vrouw was met spieren die meer gewend waren aan naaiwerk dan aan tafels tillen. Ze moest het met plan B doen. Geduld.

Ten diepste voerde ze geen strijd tegen hout en scharnieren. Haar tegenstander was een koppige, boze, diepbedroefde jongen en ze kon het zich niet veroorloven om nu te verliezen. Niet nu Nathaniels welzijn op het spel stond. Ze was misschien niet in staat om uit de kelder te komen, maar ze had wel in de hand in welke hoedanigheid haar neefje haar zou aantreffen als hij het luik zou openen. Zijn tante Maris zou niet huilen en niet uit haar doen zijn. Nog zou ze er verslagen of gekwetst uitzien. Ze zou niet eens boos zijn of verontwaardigd.

Nee, als Nathaniel haar vond, zou ze kalm blijven, glimlachen en er klaar voor zijn om hem te trakteren op de beste gebakken appels die hij ooit had geproefd.

De strategie van de andere wang toekeren. God Zelf had dat aanbevolen, dus het moest werken.

Het enige wat zij moest doen, was in de tussentijd niet gek worden, door te denken aan de verschillende enge, griezelige dingen die in kelders rondzwierven. Dingen die uit hun hol kwamen als het licht uitging.

Ze ging op de onderste laddersport zitten, wikkelde haar rok strak om haar benen en sloeg daarna haar armen om zich heen. Het zou slechts een uur of twee duren. Ze kon dit aan.

Ineens klonk er een gekraak uit een van de hoeken. Haar blik schoot die kant op, maar wist niet door het duister te dringen.

Vervolgens klonken er achter haar kleine tikkende geluidjes. Ze trok haar benen hoger op en begon te neuriën.

Ze kon dit. Het waren gewoon geluiden. Versterkt door het donker.

Het volgende moment kriebelde er iets in haar haar. Ze schudde haar hoofd en liet haar hand over haar knot gaan, maar voelde niets anders dan haar en spelden.

Ze kon dit.

Iets sijpelde langs haar nek omlaag. Ze sprong op van de ladder en wiebelde van top tot teen.

Misschien was geduld bij nader inzien toch geen uitvoerbare optie. Terwijl ze een klap gaf op de jeukende plek in haar nek, begon Damaris vurig te bidden voor een plan C.

HOOFDSTUK 2

Luke Davenport reed naar de boerenstede op het Triple G-land, waarbij hij Titan stapvoets liet gaan, zodat hij de omgeving in zich kon opnemen terwijl hij dichterbij kwam. Richting het westen ontwaarde hij een buurman, ten noorden van hem, dichterbij Madisonville, zag hij een paar boerderijen, maar zuidwaarts was er niets te zien. De veedieven kwamen waarschijnlijk daarvandaan.

De oren van zijn paard gingen omhoog en Luke leunde naar voren om zijn vriend zacht op de hals te kloppen. ‘Yep,’ mompelde hij. ‘Ik zie hem.’

In de schaduwen van de veranda stond een man met een geweer in zijn hand. Luke maakte Titan duidelijk dat hij moest stoppen. De grote vos gehoorzaamde onmiddellijk; hij leek de wil van zijn baas aan te voelen, nog voordat Luke aan de teugels trok.

Titan was een van de eerste paarden van Gringolet die Luke zadelmak had gemaakt, nadat zijn voormalig kapitein de leiding over de vermaarde paardenfokkerij had overgenomen. Toen Matt Hanger getrouwd was, had hij verklaard dat de Hanger’s

Horsemen officieel met pensioen waren en vervolgens alle leden van de groep een baan op de paardenfokkerij gegeven. Ze moesten paarden africhten voor het leger en lokale kopers.

Luke vond het prima werk, vooral sinds Matt hem had aangewezen om de wildste dieren zadelmak te maken. Hoe wilder, hoe beter, wat hem betrof. Hij hield ervan om de krachten te meten met een waardige tegenstander; het was een uitlaatklep voor zijn eigen onstuimigheid. Dit was ook wat hij het meest miste aan zijn tijd bij de cavalerie. Optrekken met de andere leden van de Hanger's Horsemen was een goede vervanging geweest. Dingen als bandieten najagen, kogels ontwijken en infiltreren in dievenbendes hielden een man scherp. Op de toppen van zijn kunnen. Het leger had zijn roekeloosheid bedwongen en er een doel aan gegeven. Vervolgens had Matt dat doel aangescherpt en tot een missie gemaakt: het leven en grondbezit van respectabel volk beschermen tegen de slechtheid van scrupuleuze mannen. Maar sinds een tijdje miste Luke het gevoel een doel te hebben. Zijn bestaansreden kwijnde weg, zo leek het. Matt en de anderen hadden er dan misschien geen moeite om hun zwaard aan de muur te hangen, als herinnering aan hun vroegere leven, maar Luke had niets anders. Wie was hij als hij geen strijder meer was?

Bang om dieper na te denken over de donkere leegte die als antwoord op die vraag vanbinnen gaapte, had Luke het eerste het beste excuus aangegrepen om weer in actie te komen. Wilson Grimes, een cavalerist die in hun legertijd onder de kapitein had gediend, had Matt een brief geschreven, met daarin de vraag of de Horsemen zich wilden verdiepen in een zaak van veediefstal waarmee zijn broer in Madison County te maken had. Nog voordat Matt de brief helemaal voorgelezen had, had Luke vrijwillig aangeboden de taak op zich te nemen.

Hij wist dat hij er dit keer alleen voor zou staan. Er waren geen Horsemen om hem rugdekking te geven. Maar zo was het eerder ook geweest. Hij zou zich wel redden. Zijn vrienden waren momenteel meer nodig op een andere plek. Matts vrouw was hoogzwanger van hun eerste kind; ze moest nog slechts enkele weken tot de bevalling. Jonah had een kersverse vrouw om gelukkig te maken en een boerenbedrijf om van de grond te krijgen. En Wallace droeg nu een hulpsheriffbadge en bewaarde de vrede voor de goedgezinde inwoners van Kingsland. Geen van hen kon ieder ogenblik zijn boeltje oppakken en vertrekken. Alleen Luke.

‘Hallo, daar bij het huis,’ riep hij. ‘De naam is Luke Davenport. Ik ben hier voor Oliver Grimes. Matthew Hanger heeft me gestuurd.’

De man op de veranda stapte uit de schaduwen en terwijl hij de loop van zijn geweer liet zakken, zodat die naar de grond wees, verscheen er een glimlach op zijn gezicht. ‘Meneer Davenport! Welkom.’ Hij haastte zich het verandatrapje af en beende in Lukes richting. ‘Ik kan u niet zeggen hoe blij ik ben dat u hier bent. Alstublieft, kom binnen. Ik zal een van mijn mannen voor uw paard laten zorgen.’ Hij floot en vervolgens kwam er uit de stal een oudere man met ontzettende O-benen; een babybuffel zou er gewoon met gemak tussendoor kunnen rennen. ‘Quincy, zorg voor meneer Davenports paard, wil je?’

‘Tuurlijk, baas.’ De kerel kuierde naar hen toe, terwijl Luke afsteeg.

‘Ziet ’r goed uit, dit paard. Wat is z’n naam?’

‘Dit is Titan.’ Luke klopte op de hals van de ruïn en overhandigde daarna de teugels aan de oudere cowboy, in wiens ogen bewondering glansde.

‘Passend,’ zei Quincy, terwijl zijn ervaren blik het dier

bestudeerde. ‘Hij moet – laat me raden – één meter zeventig hoog zijn.’

‘Tweeënzeventig.’ Aangezien Luke zelf een kleine twee meter was, had hij een paard nodig dat daarbij in de buurt kwam.

Quincy floot zacht. ‘Alsjeblieft! ’k Heb waarschijnlijk ’n trap nodig om hem af te zadelen.’

‘Maak gewoon zijn zadelriem was lossen en geef hem wat water,’ zei Luke. ‘Dat is voor nu genoeg. Nadat je baas me heeft verteld wat hier de laatste tijd gaande is, wil ik een ronde maken langs de grenzen van dit land.’

Quincy knikte. ‘Zal ik doen.’ Zijn glimlach werd vervangen door een ernstige uitdrukking toen hij zijn baas aankeek. Hij knikte naar beide mannen. ‘Titan zal klaarstaan als u ’m nodig hebt.’

Luke tikte aan zijn hoed. ‘Bedankt.’

‘Kom binnen.’ Grimes liep het verandatrapje op en hield vervolgens de deur wijd open.

Luke ging naar binnen en zodra hij de drempel over was, nam hij zijn hoed af.

‘Wilson vertelde me dat hij kapitein Hanger per brief om hulp heeft gevraagd,’ zei Grimes, terwijl hij de deur sloot en Luke door de woonkamer naar de achterkant van het huis leidde. ‘Maar ik wist dat de Horsemen met pensioen zijn. Had niet echt verwacht dat er nog iets uit zou voortkomen. En nu bent u hier.’

Inderdaad, hier was hij. Zo gretig om een klus – wat voor een dan ook – aan te nemen dat hij niet eens een telegram had gestuurd om de cliënt van zijn plannen te verwittigen. Hij was gewoon als een hongerige zwervhond op het erf verschenen.

Grimes grinnikte terwijl hij opzijstapte om Luke als eerste een klein kantoor binnen te laten gaan. Zodra Luke de drempel over was, versomberde het gezicht van de boer. Het was alsof dit

vertrek diende als een opslagplaats voor al zijn zorgen en spanning; er hing een drukkende atmosfeer. Grimes gebarde naar een stoel, waarna hij zelf plaatsnam achter het grote eikenhouten bureau dat de ruimte domineerde.

Grimes legde zijn onderarmen op tafel en zuchtte diep. ‘De telling van gisteren wees uit dat ik tot nu toe tien dieren heb verloren, maar dit is geen operatie van het soort pak-wat-je-kan-en-ga-ervandoor, zoals meestal. Ze kleden me beetje bij beetje uit. Het is alsof de veedieven een spelletje met me spelen.’

Luke plantte zijn laarzen stevig op de grond, zette zijn ellebogen op zijn knieën en leunde naar voren. ‘Hoezo dat?’

‘Ze stelen mijn koeien een voor een of soms per twee tegelijk. Maar d’r is geen omgewoelde aarde die bewijst dat ze te paard komen. En de kudde wordt niet verstoord. Ze sluipen ’s nachts dichterbij, kiezen de buitenste dieren en lopen met een of twee van de beesten weg. Ik heb wel een nachtwaker aangesteld, maar ik heb slechts een klein bedrijf. Ben niet een van de grote jongens met duizend stuks vee en tientallen mannen op de loonlijst. ’k Heb ongeveer tweehonderd stuks vee en drie knechten in dienst, de oude Quincy niet meegerekend. Tien vermiste langhoorns betekent dat ik vijf procent van mijn kudde kwijt ben. En als ik geen manier vind om een einde te maken aan de veedieverij, kan ik binnen een maand een vierde van mijn vee kwijt zijn. Binnen drie maanden kan ik failliet zijn.’

Het leek riskant voor de veedieven om keer op keer terug te keren naar de plek van de misdaad. Maar mogelijk ging het niet om veedieven – meervoud – maar om een enkele dief.

‘Hebt u gemerkt dat de draadafrastering ergens is doorgesnapt?’

Grimes had gedurende de tijd dat hij aan het woord was met de zijkant van zijn duim op het bureau zitten tikken en nu zijn

frustratie duidelijk toenam, ging het steeds heftiger en luider. ‘Nope. Heb de omheining steeds als er een beest vermist was gecontroleerd en d’r was geen doorgeknipt prikkeldraad of neergehaald stuk afrastering te vinden.’ Hij trok zijn hand van het bureau en balde die tot een vuist. ‘k Heb geen idee hoe ze de beesten eruit krijgen.’

‘Als ze steeds terugkeren, bestaat de kans dat het een lokale groep is. Misschien een arm gezin, om de kinderen te voeden?’

Grimes fronste. ‘Daar zou ik in kunnen komen als er slechts één koe was meegenomen. Maar tien? Dit gaat niet om voedsel. Het is persoonlijk.’

Luke rechtte zijn rug. ‘Is er nog iemand die een appeltje met u te schillen heeft?’ Deze hele veedieverij sneed meer hout als het ging om een wraakactie. Veedieven stalen vanwege het geld en de enige manier waarop je genoeg geld kon verdienen om het risico dat eraan verbonden was te rechtvaardigen, was door zo veel mogelijk te stelen en er dan vandoor te gaan. Ze zouden de brandmerken moeten veranderen en een koper moeten vinden die bereid was een oogje dicht te knippen. Maar als geld niet het motief was, waren er talloze andere mogelijkheden.

‘Dat is het probleem.’ Grimes leunde achterover en sloeg met zijn hand op de stoelleuning. ‘Ik kan niemand bedenken die me wil ruïneren. Een paar jaar geleden heb ik een knecht moeten ontslaan vanwege zijn belabberde werkhouding, maar het laatste wat ik heb gehoord, is dat-ie de benen heeft genomen en naar Colorado is gegaan. En ik heb geen ruzie met iemand anders uit de buurt.’

‘Hoe zit het met uw mannen?’ Luke tikte met de rand van zijn hoed tegen zijn dij. ‘Misschien heeft een van hen in een dronken bui iets gedaan of gezegd wat tot ongenoegen heeft geleid.’

Grimes schudde zijn hoofd. ‘Buck en Randall zijn zo bedwaard als maar kan. Ze zijn meer van het kaarten dan de drank als ze op zaterdagavond vermaak zoeken. En voordat u het vraagt, nee, ze zijn niemand geld schuldig. Joe is jong, dus hij doet nog wel eens iets doms, maar hij is zo innemend dat hij de grootste bullebak nog voor zich weet te winnen, waardoor niemand langer dan een dag boos op hem blijft.’

Luke humde wat. Een goede baas kende zijn mannen, maar niemand was in staat een ander helemaal te doorgronden. Iedereen had geheimen. Het was mogelijk dat een van de Triple G-knechten bij de veediefstal betrokken was. Wie anders kende het land goed genoeg om in staat te zijn een langhoorn mee te nemen zonder een gat in de omheining te maken?

‘En iemand uit uw verleden? Een gekrenkte zakenpartner of een vrouw die wellicht wraak neemt?’

‘Nee. Dit land heb ik zo’n tien jaar terug schuldenvrij gekocht en m’n eerste dieren heb ik na vijf jaar veedrijven verdiend. Ben ook met een goede verstandhouding bij mijn vorige baas weggegaan.’ Grimes blies zijn adem uit en haalde een hand over zijn gezicht. ‘Als het om vrouwen gaat, heb ik het door de jaren heen met niet meer dan een handjevol aangelegd en met geen van allen heb ik lang genoeg iets gehad om aan beide kanten verwachtingen te wekken.’ Hij greep de rand van zijn bureau en keek Luke recht aan. ‘Ik ben een veeboer, meneer Davenport. Mijn boerderij is mijn leven. Ik heb geen tijd voor politiek of hofmakerij of om mijn neus te steken in zaken die niet de mijne zijn. De enige man met wie ik het recent aan de stok heb gehad, was Douglas Baxter, maar die leeft niet meer, dus hij kan het niet zijn.’

Lukes intuïtie was geprikkeld. ‘Waar moet ik aan denken bij de onenigheid tussen u en Baxter?’

Grimes haalde zijn schouders op. ‘Gewoon.’ Hij wees met een duim over zijn schouder. ‘Hij bezat het land hiernaast. Een mooi stukkie met gras om te grazen en een kreek die perfect zou zijn voor mijn vee. Ik wilde het kopen. Baxter wilde het niet verkopen. Maar zoals ik al zei: de man is overleden. Een maandje of twee geleden nu.’

‘Heeft hij gezinsleden nagelaten die wellicht nog wrok koesteren?’

Verdriet zorgde er wel vaker voor dat mensen op zoek gingen naar iemand om de schuld op af te schuiven, naar iets om hun woede en pijn op af te reageren.

‘Alleen een jongen. Nate. U denkt toch niet ...’ Er gleed een bedachtzame blik over het gezicht van de boer, voordat hij die van zich afschudde. ‘Nee. De knaap is nog maar dertien of veertien. Hij kan een heethoofd zijn, maar hij is ongevaarlijk. Hoewel, nu ik erover nadenk, dat zou verklaren dat ...’ Zijn mond werd een strakke lijn.

‘Wat?’

‘Dieren die vermist raken is niet het enige waar ik de laatste tijd last van heb.’

Luke trok een wenkbrauw op en knikte zwijgend naar Grimes om duidelijk te maken dat hij uitleg moest geven.

‘Er is sprake van vandalisme.’

‘Zoals wat?’

‘De helft van mijn moestuin is in mootjes gehakt. Ben een maand aan wintervoorraad kwijt, schat ik. En paarden die op eens buiten de kraal liepen. Een ervan is nu kreupel. ’k Vermoed dat-ie in het hol van een prairiehond gestapt is toen de vandaal hem en de andere paarden liet schrikken. En dan nog wat kleine dingen, zoals een stinkdier in de slaapbarak en mestbommen op de veranda. Gebeurde allemaal ’s nachts, net als het stelen van

het vee. Het begon allebei rond dezelfde tijd. Wellicht hebben beide met elkaar te maken. Een of andere persoonlijke aanval, bijvoorbeeld. Want geen van de andere boeren in de omgeving heeft vee verloren, dus ik ben vermoedelijk het doelwit. Ik heb alleen geen idee waarom. Maar als dit op de een of andere manier met Baxter te maken heeft ...'

'Laat me wat rondspeuren voordat u conclusies trekt.' Luke strekte zijn benen langs de zijkant van het bureau. Zelf had hij als jongen ook de nodige streken uitgehaald. Was vaker in de problemen gekomen dan hij kon tellen. Het zou kunnen dat de buurjongen verantwoordelijk was voor die laatstgenoemde incidenten, maar veediefstal? Dat was een heel ander verhaal dan tamelijk kleinzielig vandalisme.

Luke sloeg op zijn bovenbenen en kwam overeind.

Grimes volgde zijn voorbeeld. 'Betekent dat dat u de klus aanneemt?'

Luke zette zijn hoed op zijn hoofd. 'Yep, en zeg vanaf nu maar "je".'

'Blij dat te horen, en dat laatste geldt andersom ook.' Grimes haalde een sleutel uit zijn zak, opende een van de bureaulades en stak zijn hand erin. 'Ik heb begrepen dat je de helft van tevoren uitbetaald wilt hebben. Ik kan een bankcheque voor je uitschrijven en -'

Luke wuifde de opmerking weg en onderbrak de boer. 'Daar hebben we het later deze avond wel over. Ik wil graag beginnen nu ik nog een paar uur daglicht heb.'

Respect blonk in Grimes' ogen, terwijl hij bij het bureau vandaan stapte. 'Ik zal Quincy je paard in gereedheid laten brengen. Je kunt het best starten bij de afrastering aan de oostkant. Het vee heeft de laatste paar weken in de wei ten zuidoosten gegraasd.'

Luke stelde de informatie op prijs, maar de afrastering was voor een later moment. ‘Morgenochtend is de afrastering het eerste wat ik bekijk,’ zei hij. ‘Maar ik denk dat ik eerst een bezoekje ga brengen aan je bureu.’

Hij wilde zelf een oordeel over Nate Baxter vormen. De jongen was misschien jong, maar momenteel was hij Lukes enige verdachte. En als Luke nog iets wist van zijn eigen moeilijke jeugd, was het dat een boze jongen in staat is om serieuze schade toe te brengen als hij dat wil. En helaas, hoe meer hij anderen schade berokkent, hoe meer hij zichzelf daarbij in gevaar brengt. Een probleem dat meestal pas werd onderkend als het te laat was.